

พุ่มไม้ที่ลุกไหม้

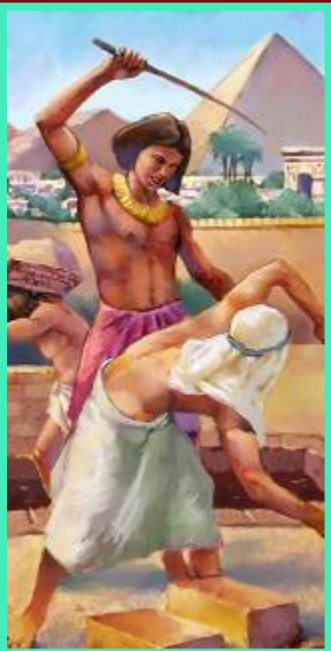

“พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราเห็นความทุกข์ของประชากรของเราที่อยู่ในอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงร้องของพวกเขາ เพราะการกดขี่ของพวกเขา นายทาส เรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆ ของเขา เราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอดจากมือชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากแผ่นดินนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดม กว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส” อพย. 3:7-8

หลังจากล้มเหลวในการพยายามปลดปล่อยชาวอิสราเอลด้วยตนเอง โมเสสจึงใช้เวลา 40 ปีในทะเลทรายมีเดียในฐานะคนเลี้ยงแกะ ในช่วงเวลานั้น แม้ว่าเขาจะยังคงสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า แต่เขาก็ละทิ้งความคิดที่จะเป็นผู้ปลดปล่อยอิสราเอลไปแล้ว

แต่พระเจ้าไม่ได้ละทิ้งความคิดนั้น สำหรับพระองค์ โมเสสยังคงเป็นผู้ปลดปล่อยที่พระองค์ทรงเลือก เพราะพระองค์ก็ไม่เคยลืมความทุกข์ทรมานของประชาชนของพระองค์เช่นกัน ตอนนี้ ถึงเวลาแล้วที่จะนำอิสราเอลออกจากการเป็นทาสที่โหดร้าย

การทรงเรียก (อพยพ 3):

พุ่มไม้ที่ลุกไหม้ (อพยพ 3:1-6)

คำสั่งของพระเจ้า (อพยพ 3:7-12)

พระนามของพระเจ้า (อพยพ 3:13-22)

การบรรลุมารกิจ (อพยพ 4):

คำแก้ตัวและข้ออ้างมากมาย (อพยพ 4:1-17)

การเดินทางกลับอียิปต์ (อพยพ 4:18-31)

การทรงเรียว

พุ่มไม้ที่ลุกไหม้

“ทูตของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏแก่โมเสส เป็นเปลวไฟท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสมองดู เห็นพุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่ มิได้ไหม้” อพย. 3:2

โมเสสใช้ชีวิตในมิดิยันเป็นเวลา 40 ปี โดยสรุปได้ดังนี้ เขาแต่งงาน มีลูกชายสองคน และรับใช้เป็นคนเลี้ยงแกะให้ ฟอตา นอกจากนี้ เขายังอุทิศเวลาให้กับการเขียนหนังสือสองเล่ม ได้แก่ หนังสือโยบและหนังสือปฐมกาล ซึ่งมีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจประเด็นสำคัญของความรอด แต่ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปในพริบตา

ที่ไฮเรบ (ภูเขาซีนาย) ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏกายให้โมเสสเห็นในพุ่มไม้ที่ลุกไหม้ (อพยพ 3:1-3) ทูตสวรรค์องค์นี้เป็นใคร? พระเจ้าเอง (อพยพ 3:4) ก่อนที่จะจุติลงมาเป็นมนุษย์ พระเยซูปรากฏตัวหลายครั้งในฐานะ “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” (ปฐมกาล 22:11-17; ผู้วินิจฉัย 6:11, 16; 13:17-22; เซคาริยาห์ 3:1-2)

เมื่อตรัสกับโมเสส พระเจ้าทรงแสดงพระองค์เองในฐานะพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ แนวคิดนั้นชัดเจน: พระเจ้าเสด็จลงมาเพื่อทำตามสัญญาที่ทรงไว้ให้กับบรรพบุรุษเหล่านี้ และเพื่อมอบแผ่นดินคานาอันให้กับอิสราเอล (ปฐมกาล 12:7; 26:3; 48:3-4)

คำสั่งของพระเจ้า

“และบัดนี้จึงไปเถิด เราจะใช้เจ้าไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ เพื่อจะได้พาประชากรของเราคือชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์” อพย. 3:10

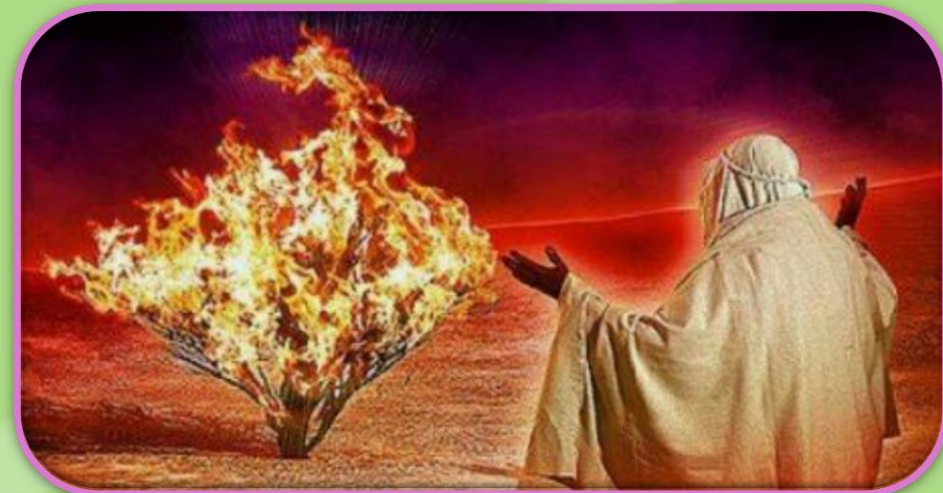
พระเจ้าทรงแสดงพระองค์เองเป็นผู้ที่ทรงพลัง โดยใช้คำกริยาที่แสดงถึงการกระทำ ได้แก่ ดู ลงมา และ นำออกไป อพย. 3:7-8

ดู: พระเจ้าไม่เพิกเฉยต่อความทุกข์ พระองค์ทรงเห็นทุกสิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเห็นความเจ็บปวดและความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับประชาชนของพระองค์ (2 พงศ์กษัตริย์ 9:26)

เสด็จลงมา: พระเจ้าไม่ทรงเพิกเฉย พระองค์เสด็จลงมาเพื่อดำเนินอยู่ท่ามกลางเรา พระองค์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ (อพยพ 29:45; ยน. 14:16-17)

นำออกไป: ในเวลาของพระองค์ พระเจ้าทรงกระทำการเพื่อปลดปล่อยเราจากความทุกข์และทำตามพระสัญญาของพระองค์ (ยน. 29:11)

พระเจ้ายังทรงต้องการ การกระทำที่ชัดเจนจากโมเสสด้วย: จงไปยังอียิปต์และนำประชากรของเราออกจากที่นั่น (อพยพ 3:10, 12) โมเสสรู้สึกเหนื่อยล้ากับภารกิจนี้มาก เขาไม่ต้องการใช้กำลังของเขาอีกต่อไป เขารู้สึกว่าไม่สามารถทำภารกิจนี้ได้อีกต่อไป เขาทำได้เพียงแต่ร้องออกมาว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด” (อพยพ 3:11) ความเย่อหยิ่งของเขาได้เปลี่ยนไปเป็นความถ่อมตน ในขณะที่เองที่เขาพร้อมสำหรับภารกิจของเขาแล้ว

พระนามของพระเจ้า

“พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” แล้วพระองค์ตรัสว่า “ไปบอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ‘พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า เราเป็นทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’” อพย. 3:14

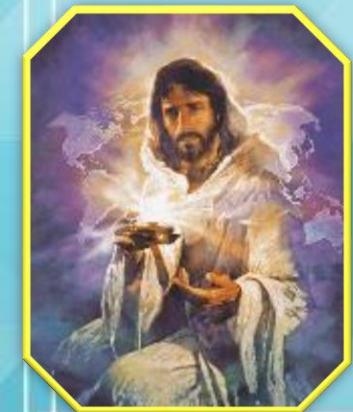
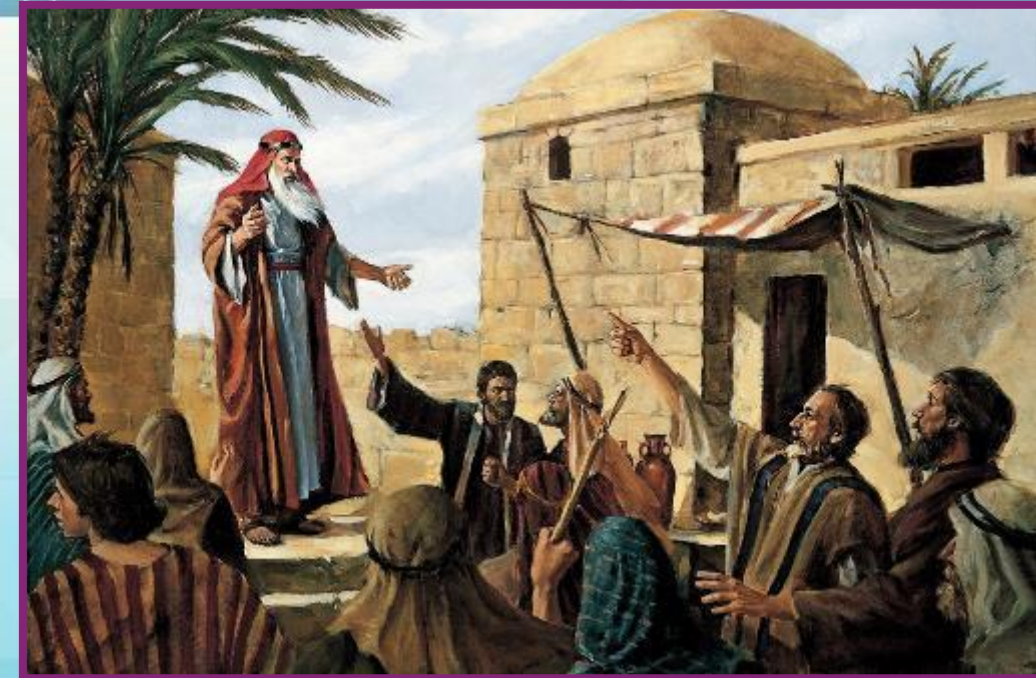
กา

เทพเจ้าอียิปต์ทุกองค์มีชื่อ แต่ชาวอิสราเอลบูชา “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (อพยพ 6:3) หลังจากที่ชาวอิสราเอลต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในอียิปต์มาหลาย ศตวรรษ ชาวอิสราเอลจึงอยากทราบชื่อของพระเจ้าผู้ปลดปล่อยพวกเขา (อพยพ 3:13)

เนื่องจากในสมัยนั้น ชื่อมักถูกเชื่อมโยงกับลักษณะนิสัยของบุคคล พระเจ้าจึง แนะนำพระองค์ด้วยคุณลักษณะหลักประการหนึ่งของพระองค์: 'ehyeh (เป็น) พระเจ้าเป็นนิรันดร์ ทรงเป็นมาตลอด ทรงเป็นอยู่ และจะทรงเป็นตลอดไป พระองค์คือ “I AM” (อพยพ 3:14)

เมื่อเวลาผ่านไป การออกเสียงชื่อนี้ก็หายไป พระเจ้าอนุญาตให้เป็นเช่นนั้น เพราะ สิ่งที่สำคัญไม่ใช่ชื่อนั้นเอง แต่เป็นลักษณะของชื่อนั้น พระองค์ปรับตัวให้เข้ากับ ความต้องการของเรา เราสามารถเรียกพระองค์ว่า “ผู้เลี้ยงแกะ” “ผู้รักษา” “ผู้ จัดหา” “พระบิดา” ... “ความรัก”

สิ่งสำคัญคือพระเจ้าต้องการให้เราารู้สึกใกล้ชิด เข้าถึงได้ จำเป็น และเป็นเพื่อน สนิท

การบรรลุมารกิจ

คำแก้ตัวและข้ออ้างมากมาย

«แต่ท่านทูลว่า “องค์เจ้านาย โปรดใช้คนอื่นไปเถิด”» อพย. 4:13

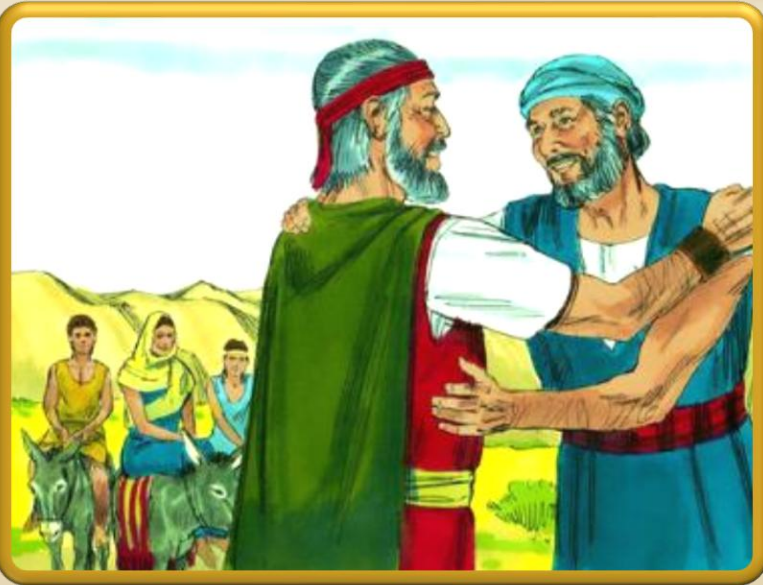
ก่อนจะยอมรับอย่างเปิดเผยว่าเขาไม่อยากทำภารกิจที่พระเจ้ามอบหมายให้
เขาทำ โมเสสได้เสนอข้อแก้ตัว “ที่สมบูรณ์แบบ” สี่ข้อเพื่อปฏิเสธภารกิจนี้
สำหรับข้อแก้ตัวแต่ละข้อ พระเจ้าได้ตอบสนองด้วยคำสัญญา

“ข้าพเจ้าคือผู้ใด?” (อพย. 3:11)	“เราจะอยู่กับเจ้า” (อพย. 3:12)	พลังอำนาจในการทำตามพันธกิจของพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่ตัวของเรา แต่อยู่ที่ ความจริงที่ว่าพระเจ้าประทานพลังนั้นแก่เรา พระองค์จะอยู่กับเราเหมือนที่ทรง อยู่กับโมเสส
“นามของท่านคืออะไร?” (อพย. 3:13)	“เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” (อพย. 3:14)	พระเจ้าทรงสัตย์จริง ทรงเป็นองค์นิรันดร์ และทรงเป็นส่วนตัว พระองค์ทรง สัญญาและรักษาสัญญาของพระองค์เสมอ พระองค์ไม่มีวันสิ้นสุด เชื่อถือได้ เสมอ
“พวกเขาจะไม่เชื่อข้าพเจ้า องค์หรือฟังเสียงของข้าพเจ้า องค์” (อพย. 4:1)	“พวกเขาจะเชื่อเจ้าเพราะ หมายสำคัญที่เจ้ากระทำ” (อพย. 4:8)	พระเจ้าทรงประทานอำนาจแก่โมเสสเพื่อทำการอัศจรรย์ และพระองค์ทรง กระทำในใจของผู้คนเพื่อให้เชื่อในการอัศจรรย์นั้น พระเยซูยังทรงสัญญาว่าจะ ทำสิ่งเดียวกันนี้เพื่อเราด้วย (มาระโก 16:17-18)
“ข้าพเจ้าองค์ไม่ใช่คนพูด” (อพย. 4:10)	“เราจะสอนเจ้าในสิ่งที่เจ้า จะต้องพูด” (อพย. 4:12)	พระองค์ผู้ทรงสร้างลี้้นจะทรงประทานถ้อยคำที่จำเป็นแก่เราในเวลาที่เราจำเป็น (อพยพ 4:11; ลูกา 12:11-12)

ในที่สุดพระเจ้ายกมือสาปแช่งกับโมเสสว่า “พอแล้วกับข้อแก้ตัวของเจ้า เจ้าสามารถทำได้ และเจ้าจะต้องทำ” (อพยพ 4:14-17)

เดินทางกลับไปยังอียิปต์

“ณ ที่พักระหว่างทาง พระยาห์เวห์เสด็จมาหาโมเสส และทรงประสงค์จะประหารท่านเสีย” (อพยพ 4:24)

ขั้นตอนแรกที่โมเสสทำเมื่อเดินทางกลับอียิปต์คือการขออนุญาตจากพ่อตา (อพยพ 4:18) เขาเริ่มออกเดินทางพร้อมกับครอบครัว (อพยพ 4:20) แต่มีเรื่องที่น่าประหลาดใจเกิดขึ้น ระหว่างทางพระเจ้าต้องการจะฆ่าเขา (อพยพ 4:24)

สีปโปราเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น และดำเนินการที่จำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงผลลัพธ์ที่ร้ายแรง เธอทำพิธีสühntลูกชายของเธอ (อพยพ 4:25)

โมเสส (ได้รับอิทธิพลจากภรรยาของเขา) ไม่ได้ทำพิธีสühntลูกชายของเขา ดังนั้น เขาจึงละเมิดเงื่อนไขของพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้กับอับราฮัม (ปฐมกาล 17:10)

การปฏิเสธอย่างตั้งใจที่จะเชื่อฟังพระบัญชาอันชัดเจนของพระเจ้า ทำให้โมเสสไม่มีสิทธิ์เป็นผู้นำประชาชน สถานการณ์นี้ต้องได้รับการแก้ไขก่อนที่จะเขาจะสามารถทำภารกิจของเขาให้สำเร็จได้

“มนุษย์จะได้รับพลังและฤทธิ์อำนาจเมื่อเขายอมรับในพันธกิจที่พระเจ้ามอบหมายให้เขา และแสวงหาคุณสมบัติอันเหมาะสมที่เขาจะรับผิดชอบงานนั้นอย่างถูกต้องด้วยจิตวิญญาณทั้งหมดของเขา ไม่ว่าตำแหน่งของเขาจะต่ำต้อยเพียงใดหรือความสามารถของเขาจะจำกัดเพียงใด มนุษย์ผู้นั้นก็จะบรรลุถึงความยิ่งใหญ่ที่แท้จริง หากวางใจในพลังของพระเจ้าและแสวงหาที่จะทำงานของเขาด้วยความซื่อสัตย์ หากโมเสสพึงพาความแข็งแกร่งและปัญญาของตนเอง และยอมรับภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่นั้นอย่างเต็มใจ กระนั้นพระเจ้าย่อมทรงสำแดงให้เห็นว่าเขาไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะทำงานดังกล่าว ความจริงที่ว่ามนุษย์รู้สึกถึงความอ่อนแอของตนเองเป็นหลักฐานอย่างน้อยว่า เขาล้วนตระหนักถึงขอบเขตของงานที่มอบหมายให้เขา โดยเขาจะต้องให้พระเจ้าเป็นที่ปรึกษาและเป็นกำลังของเขา”